

B Ö D E C S L Á S Z L Ó

Kifosztott éden

Ágy, asztal, székek,
összeszerelhető tárgyak,
felnőtt ígéret, kés, villa, kanál,
megtört kenyér, morzsák,
szétszavazott ígék, évek,
egy lakás nekünk,
most üresen áll.

Rejtek

A kukásautó korán végez.
Igazodik a hajnal az éj színéhez.
Vajat ken az albán zsömlére.
A fortyogó fémben kávé jön létre.

Szeretlek hétszer,
majd megtagadlak háromszor.
Ha elmondasz elégszer,
visszahallasz másoktól.

Lélegzel, áthaladsz a nappalin.
Konzervlátvány, akár a formalin.
Az ajtón nyikorog, görbe a fémkeret.
Télen beragad, nyáron bereked.

Türelmed birka, mint a jászol.
Félrehallasz, meghálsz bárhol.
Az ágykeret csupasz, csiszolt fa.
Jól aludtál, viszonylag.

Spektákulum

Egy elmosódott ablakkeret látványára ébredek.
A tekintetem már nem én irányítom,
mint egy borongós hangulatú filmben,
kamera pásztázza a szürke utcát,
rejtély, hogy ki lehet az operatőr.

Egy apró tetemet a hátára fordítanak.
Kitágult pupillába néz egy puskacső,
és félelemből kattannak a ravasz.
Tank hajt át egy fekete autón,
a manőver minden tudást megkövetel,
sok tehetség és gyakorlás művelte ki.
A ledőlt fal alatt mozgolódás,
nincstelenek jönnek a felszínre, az élők,
forró és a poros az ég, nem látszik a nap.

Mindent látni, amit látni lehet,
a kíváncsiság, mint a tudás almája,
kiűz a függöny mögül. A színpad
bírja-e mindazt, ami a betont összezúzza,
míg kilátszik a meggyötört, kopár föld?

Ha van győztes, most énekelhet,
én csak végre megszólalni szeretnék.
Van ami van, és mindemellett a bűn is létezik.
A bűnök közül az első az elfordított tekintet.
Megnyúlik az ideg, a fej lehajol,
végül megkopnak a csigolyák.
és porba hull az irgalmasság.

Így a második bűn a fülé,
beomlik a kút, alatta eliszaposodik,
aztán kiszárad a mély, a növények tüskét növesztenek,
és többé senki sem hall mást, csak önmaga dicséretét.

A harmadik bűn a szájé,
a szívben lakást vesz a hazugság,
és mindenkinek csak azt mondják,
amit hallani szeretne, duruzsol a békeszó,
mögötte semmi nincs, porig égnek istállók
és lovak menekülnek a puszták felé,
ahol az éhezés a szabadság.

A végső bűn már a kézé, a kéz szögeket ver a fába,
agyagot vagy tésztát formál, a kéz kimossa a véres ruhát,
de a bűnös keze pódiumon mutogatja fenyegető ujját,
bíborpalástoknak szalutál, és nem nyúl többé másik kéz felé,
csak arra való, hogy bár tiszta, mint a folyami szikla, mosogassák.

Kilépek a kamera mögül. Minden bűn az enyém,
mindent elkövettem, ami csak van.
Nem vagyok különb, és nem vagyok önmagam.
Ideje, hogy felajánljam mindenre képes testem,
ideje, hogy szóljak, hogy tegyem, amit lehet tennem.
Megvallom, egy vagyok a szörnyek közül,
de megszelídíthetsz, hogy amit a bárány, azt adhassam.